

Ro Fan i land

Hon var inte född med silversked i munnen. Hon fick nöja sig med tummen, men lärde sig så småningom att också använda framfötterna. Hon visade dem. Och armbågarna.

Jag är framgångsrik, dra mig baklänges! Tänkte hon en dag. Det var då hon började dras baklänges, andra ville förbi. För här fanns det inga som höll varandra om ryggen, här satte man armbågar i sidorna. Det fanns de som gick över lik. Och hon själv tog på sig allt fler uppgifter, tog sig vatten över huvudet. Men har man tagit Fan i båten får man ro honom i land. Hon rodde och Fan satt där och garvade. Snart är du ett lik sa Fan. Då kan de gå över dig.

Hon hade häcken full. Men ändå jäste bullar i magen. Det var bullar och det var bollar. Många i luften. Jonglerade barnbollen, städbollen, planeringsbollen, karriärsbollen, tvättbollen, stressbollen. En dag klarade hon inte av att vara cirkusartist längre. Bollarna rullade över golvet och hon kröp efter. Hon gick på knäna. Hon gick på armbågarna. Hon gick in i väggen.

Hon blev bitter, hade taggarna utåt. Hon slog knut på sig själv. Armar och ben trasslade in sig i taggarna. Hon visste inte längre vad som var tummen eller vad som var den där framfoten.

Föll ur jobb-båten, hos myndigheten föll hon mellan stolarna. Hon satt mellan stolsbenen och hörde dem säga att hon sopat problemen under mattan. Men under mattan fanns bara skräp. För hon hade slutat sopa, och inte fan var det någon annan som gjorde det heller!

Till slut fick hon ändå hjälp. Sen fick hon inte hjälp längre. Utförsäkrad. Hon bad om att få penningen tillbaka. Nej, den gubben går inte! Sa de. Nej gubben går inte, hon hade slängt ut honom.

Fan tog åran och tryckte ner hennes näsa under vattenytan, sa att här tycker man inte om när man inte ror något iland. Här tycker man om folk som rycker upp sig, folk som tar tjuren vid hornen. Hon försökte rycka i hornen. Hon försökte vända på varje sten. Men där fanns inga stenar, hon satt på bar backe.

Tiden gick, mycket vatten hade flutit under broarna. Och dem hade hon bränt nu, bränt sina broar. Tillslut tvingades hon bita i det sura äpplet. Tog en tugga, det smakade surt och besprutat. Bad om hjälp. Den här myndigheten hjälpte henne strax ovanför ytan. Där satt hon på toppen av ett isberg. Under henne fanns alla dem som sitter i samma båt. Många försöker fortfarande att ro Fan i land.

(Publicerad i Situation Sthlm)